

ligheder. — Vi kan simpelthen ikke være andet bekendt over for kredsdommerne.

Jeg tror imidlertid, at det haster, og at vi ikke kan vente på revisionen. Men ændringerne er ikke ret store. Vi kan nok klare det hele ved følgende forslag, som jeg herved forelægger landsrådet til vedtagelse:

Retsplejelovens kap. 1, § 15 formuleres således:

„Underretten kan, såfremt den ikke mener at have fornøden indsigt til at tage stilling til sagen, træffe bestemmelse om, at den skal behandles af landsretten som første instans. Ligeledes kan landsdommeren, såfremt han skønner, at juridisk indsigt har særlig betydning, bestemme, at sagen skal behandles af landsretten som 1. instans.“

Og hvis arbejdet bliver for stort for landsdommeren, kan han jo få en dommerfuldmægtig. Det står i retsplejelovens kap. 1 § 3.

Fr. Nielsen kunne tilslutte sig Peter Egedes forslag og bad om at få det op som punkt på dagsordenen til senere drøftelse.

På formandens forslag enedes man om at udskyde Peter Egedes forslag til senere behandling og gå over til at behandle det forelagte forslag om ændringer i retsplejen punkt for punkt.

Fr. Lyng beklagede sig over, at der fra forskellig side var en vis tendens til at prøve at udelukke bestillingsmænd fra hvervet som kredsdommer eller meddomsmand.

Jacob Nielsen mente angående kapitel 1, at man ikke kunne sige, at kateketerne er helt udelukkede fra retsarbejdet, idet de ofte benyttes som bisiddere i kredsretterne.

Fr. Nielsen ville gerne have oplyst, om rådet selv kunne bestemme den geografiske fordeling af suppleanterne til landsretten.

Formanden bekræftede dette og bemærkede iøvrigt, at ønsket om, at kateketerne skulle have en særstilling, ikke medførte, at bestillingsmænd skulle fritages for retsarbejde. Forslaget var begrundet med kateketernes særstilling i deres arbejde for befolkningen, der ville kunne give dem

vanskeligheder ved at sidde som dommer eller optræde som vidne. Man kan med god samvittighed bede kateketerne om at medvirke i retsarbejdet, som har en betydelig værdi i sig selv og kun sjældent skulle behøve at komme på tværs af kateketernes almindelige kald, men man vil nødig tvinge dem og derved udsætte dem for samvittighedskvaler.

Forslagene til kapitlerne 1 og 2 blev tiltrådt.

Fr. Nielsen ønskede i kap. 3 § 5 at påtale udtrykket „forberedende retsmøde“, fordi ordet retsmøde for den grønlandske begrebsverden forstås som et møde, hvor hele retsmaskineriet er i gang og ikke som en samtale med dommeren.

Den danske retsterminologi er vanskelig at følge for den grønlandske retsopfattelse og sprogbrug. Han foreslog, at man i kapitel 3 § 5, andet afsnit første linie skulle benytte ordene: „Under et sådant retsmøde“. Dette forslag blev vedtaget.

Fr. Nielsen påtalte i kapitel 4 § 9, at når det stod „Anerkendelse af faderskab kan, når kun een mand er indstævnet, ske enten i en skriftlig til kredsdommeren stilet erklæring, som må være oprettet ved personligt møde for politiet. . . .“ kunne det give den opfattelse, at politiet har ret til at indstævne.

Formanden fortolkede udtrykket således, at politiet skal kunne modtage en erklæring om anerkendelse af faderskab, som skal have retsgyldighed, uden at kredsdommeren behøver at foretage sig nøjagtig det samme.

Fr. Nielsen ønskede udtrykket „indstævnet“ ændret til: „er udlagt eller indstævnet“, hvorved misforståelser ville blive undgået.

Dette forslag blev vedtaget.

Mødet hævedes kl. 12.

Mødet fortsat kl. 14.

Dagsordenens punkt 16 fortsat.

Formanden udtalte vedrørende den foreslåede nye regel i kapitel 5, at der nu i retsplejeloven findes regler om omkostninger i civile sager. Forslaget går ud på at fastsætte regler for pålæggelse af omkostninger også i kriminelle sager. Han syntes at forslaget var forkert formuleret. *Formanden* tvivlede på, at der i almindelig-